

Приближава се одржавање геј параде у Београду. Уочи овог, нашим медијима толико важног догађаја, који ваљда треба да одлучи има ли ова држава европску перспективу или нема, намећу се многа питања. А кључно је да ли је могуће да је најважнији задатак владе Србије финансијска помоћ и подршка геј популацији. Да ли је могуће да влада нема битнијих проблема и задатака?

Но, вратимо се паради. Медијско извештавање је такво да човек помисли како је Србија беспоговорно једина земља у Европи, али и свету, у којој владају негативни стереотипи према хомосексуалним, бисексуалним и транссексуалним особама. Ваља на почетку напоменути да у том случају и Светска здравствена организација робује предрасудама, пошто се транссексуализам и даље сматра болешћу, односно психичким поремећајем. Сматра се да је у питању неприхватање сопствене личности и тела. Насупрот томе, у Београду постоји у свету јединствена клиника за промену пола једним јединим захватом [\[1\]](#)

. Такав захват плаћа здравствено осигурање Републике Србије.

У медијима се стално помињу немили догађаји на паради 2001. године. Међутим, оно што ми никако није јасно је константно помињање угрожености људских права геј популације искључиво у наводно хомофобичној Србији, а аргументација за овакаву тврдњу је неодржавање параде и постојање стереотипа у народу. Хајдемо редом. Не улазећи у разматрање питања хомосексуализма, треба рећи да је сигурно истина да њихова права често нису поштована, међутим ниједан искрени припадник геј популације не може рећи да се ситуација на терену није знатно поправила. Прво, влада финансира њихове организације. Друго, њихове организације у Србији су једне од најбројнијих у Европи. Треће, имају огроман простор у медијима и свесрдну подршку. Четврто, нико им не брани да у Србији обављају било који посао.

Уосталом, довољно је да прошетате Кнез Михајловом улицом у Београду па да схватите да се људи ове сексуалне оријентације могу лако препознати на улици и да против њих и њиховог начина живота нико нема ама баш ништа. Ради се о томе да већина грађана ове земље има нешто против да им се намећу вредности које они не прихватају. Када би свака мањина организовала Марш поноса онда би то имало смисла. И шта се уопште постиже овом парадом, сем што се ствара још већи анимозитет према геј популацији?

И коме је у интересу да произведе сукобе?

О свим тим питањима треба добро размислити. Понајмање су ту криви хомосексуалци, а понајвише вође „њихових“ организација. Уосталом, уколико желе да буду прихваћени од стране ове државе нека покажу неко интересовање за њу и њену будућност. Сам назив „геј популација“ упућује на то да се ради о некој издвојеној групи људи и то на светском, а не на националном нивоу. Чему је потребно стварање посебног идентитета који надилази национални? Чему застава у дугиним бојама као обележје? Може ли геј особа бити Србин/Српкиња, а њено сексуално опредељење ствар приватности? Наравно да може. А како онда таквим људима помаже организација која се наводно бори за њихова права?

Треба рећи да се ради о замени теза. Тврди се да у Србији готово 80 процената људи сматра да је хомосексуализам болест. И? Шта с тим? Имају ли људи право да тако мисле, и није ли то доказ демократског права на слободно мишљење? Откуда та потреба да се мења став народа? Није толеранција прихватање туђих мишљења, понашања и ставова већ толерисање, или ако хоћете, трпљење. Толеранција није насиље над собом зарад Другог. И зашто је уопште Београд изабран као полигон за одржавање параде, када има толико других „европских“ земаља, и у региону и у Европи у којима су геј права на знатно нижем нивоу него у Србији? Изоставићу државе бивше Југославије, пошто сви знамо каква су и колика права геј популације тамо. Кренимо редом.

Европа

Према истраживању из 2005. године 43.5% Руса сматра да се хомосексуалност треба поново забранити (колико су радикални негативни ставови ово истраживање не испитује), док 14% подржава истополне бракове [\[2\]](#).

Парада поноса у Москви је први пут заказана 2006. Најава параде била је пропраћена негативним реакцијама великодостојника традиционалних верских организација и националних организација. Такође, градоначелник Москве Јуриј Лушков је сваке године забрањивао одржавање параде. Ипак, парада је сваке године одржавана упркос забранама и насиљу, које смо могли да видимо и на телевизији.

У Словачкој хомосексуалци су одустали од прве геј параде пре него што је уопште и успела да крене из центра Братиславе, пошто полиција није била у могућности да им гарантује безбедност. Због напада на геј параду полиција је ухапсила до сада четворо екстремиста. Полиција је упозорила да су прилази тргу пуни незадовољних грађана спремних на физички обрачун.

Укупно око 100 неонациста и активиста из „Словачког заједништва“ напали су учеснике геј параде.

Грађани су вређали учеснике параде вулгарним речима, а полицији скандирали "срамота, срамота". Умешали су се у масу од око 500 учесника прајда на Хвездославовом тргу, бацили димну бомбу и сузавац. Претходно се се њих петорица провукли кроз полицијске контроле.

Лидер Словачке народне странке, која је партнер у влади премијера Роберта Фица, Јан Слота прво је рекао да ће доћи лично да пљуне у лице хомосексуалце, али је касније апеловао на своје симпатизере да на трг у суботу не долазе како се још не би дизале тензије.

Подмладак Слотиних националиста саопштио је да им хомосексуалци нису вредни ни да их гађају јајима, али припремају одмах после јунских парламентарних избора предлог измена Устава које би јасно и неопозиво потврдиле да брак може да буде само веза мушкарца и жене. [\[3\]](#)

Пар организација је позивало преко интернета грађане да дођу и по сваку цену чак и насиљем спрече параду.

У Украјини постоји велики страх код геј популације. Сматрају да су им угрожена права. У Украјини нису признати истополни бракови, а власт на то гледа са конзервативне тачке гледишта [\[4\]](#).

Истраживање које је 2006. спровео Евробарометар на 30.000 становника Европске уније показује подељеност ЕУ око питања истополних бракова. Подршку истополним браковима даје већина грађана Холандије (82%), Шведске (71%), Данске (69%), Луксембурга (58%), Шпаније (56%), Немачке (52%) и Чешке (52%). У свим осталим државама проценат оних који подржавају истополне бракове је испод 50%: Румунија (11%), Летонија (12%), Кипар (14%), Бугарска (15%), Грчка (15%), Пољска (17%), Литванија (17%) и Малта (18%). Усвајање деце од стране истополних парова има већинску подршку само у две државе: у Холандији (69%) и у Шведској (51%), док најмање подршке долази из Пољске и са Малте (7%). [\[5\]](#)

Пољска законски не признаје истополне парове. Према Уставу Пољске из 1997. брак се дефинише као заједница мушкарца и жене [\[6\]](#), што онемогућује доношење закона о истополним браковима. Предлог да се експлицитно забрани дискриминација на основу сексуалне оријентације у Уставу пропао је 1995. године после јаког лобирања католичке цркве [\[7\]](#). Према истраживању из 2005. чак 89% грађана Пољске сматра да је хомосексуалност "неприродна", а само половина сматра да се хомосексуалност треба толерисати.

Истраживање које је наручила Европска комисија 2006. године показује да се грађани Пољске углавном противе истополним браковима. Према резултатима 74% се противи браковима, док је 89% против усвајања деце од стране истополних парова [\[8\]](#). Ови резултати показују да само Грчка и Летонија имају виши степен нетолеранције према хеј популацији у ЕУ

[\[9\]](#)

. Током 2004. и 2005. Варшава и други градови, укључујући и Краков, блокирали су одржавање параде поноса дајући различите изговоре, од ризика такве манифестације за безбедност грађана, до религиозних разлога. Упркос забрани 2005. године марширало је око две хиљаде људи, од којих је десетак ухапшено и касније пуштено.

У Летонији су припадници геј популације свакодневно у опасности, на улици и у превозу, међутим закони у Летонији не признају злочине из мржње. Такође, Устав дефинише да је брак заједница између мушкарца и жене [\[10\]](#). У САД републиканци су у америчком Сенату успешно блокирали напоре да се укине закон који хомосексуалцима забрањује служење војске уколико отворено изражавају своје сексуално опредељење. Да би се отворила расправа о закону, који је био "упакован" у законски пакет којим се одобрава 726 милијарди долара војних трошкова, било је неопходно 60 гласова, од укупно 100 сенатора.

За расправу је, међутим, гласало 56 сенатора, а против је било 43. Против су били сви републикански сенатори [\[11\]](#).

У Грчкој геј популација наилази на велике проблеме. Грчки закон садржи три интересантне тачке:

1. према члану 347 Кривичног закона старосна граница за ступање у сексуалне односе је 17 година за млађег мушкарца у случају да је његов партнер старији од 18. У хетеросексуалним или лезбејским односима ова граница је 15 година. Такође, ова граница износи 15 година у случају када су оба мушкарца малолетна.
2. Полиција има право да од гејева захтева тестирање на сексуално преносиве болести.
3. Грчка војска хомосексуалност сматра менталним поремећајем, а трансродне особе не могу бити регрутоване.

Још пуно података о положају геј популације у Грчкој могу се наћи на сајту Amnesty international [\[12\]](#).

Уколико детаљније погледамо истраживање јавног мњења Европске уније по погледу истополних бракова и усвајања деце [\[13\]](#), приметићемо интересантне податке. Подршка за истополне бракове у Румунији износи 11%, док само 8% подржава усвајање деце од стране хомосексуалних парова. На Кипру истополне бракове подржава 14%, а усвајање 10%, док у Мађарској 18% подржава истополне бракове а усвајање само 13%.

Србија није Европа?

По чему се то Србија, дакле, разликује од већине европских држава? Права геј популације у Србији су знатно побољшана. У 2009. години донет је Закон о забрани

дискриминације геј особа. У члану 18 Закона о раду каже се: "Забрањена је непосредна и посредна дискриминација лица која траже запослење, као и запослених, с обзиром на пол, рођење, језик, расу, боју коже, старост, трудноћу, здравствено стање, односно инвалидност, националну припадност, вероисповест, брачни статус, породичне обавезе, сексуално опредељење, политичко или друго уверење, социјално порекло, имовинско стање, чланство у политичким организацијама, синдикатима или неко друго лично својство. " У члану 8 Закона о високом образовању се каже: "Право на високо образовање имају сва лица са претходно стеченим средњим образовањем, без обзира на расу, боју коже, пол, сексуалну оријентацију, етничко, национално или социјално порекло, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, статус стечен рођењем, постојање сензорног или моторног хендикепа или имовинско стање." И тако даље. Сличне одредбе можемо пронаћи у многим српским законима. Наравно да има угрожавања права припадника геј популације, међутим мора да се схвати да такви случајеви нису ништа различити, већ су чак далеко ређи у односу на већину европских држава.

Уосталом, оно што нашим геј активистима често недостаје јесте доза елементарног патриотизма и односа према држави и осећањима већинског дела народа, као и поштовању традиције. Тако је један од истакнутијих активиста својим карикатурама грубо вређао покојног патријарха Павла и великодостојнике Српске православне цркве и још мноштво других личности. Такође, уколико желе да буду прихваћени од стране народа, могли би да избегну потезе које представљају прст у око Србима. Волео бих такође, да нам неко из врха наше власти објасни шта чини по питању превенције беле куге у Србији, и зашто дозвољава наметање нетрадиционалних вредности у тренутку када је јасно да биолошки нестајемо као народ. И зашто се очито више труде око наводно угрожених права хомосексуалаца, него око борбе против куге? Све је више развода, пропалих бракова, све је мање деце, и младих људи који могу да ступе у брак. Тако се јачи пол на везивање "до краја живота" одлучује у 32. години, а даме у 29. години. Младе су у односу на пре две деценије "остариле" шест година, а младожење три. Брак је, изгледа, пролазна институција, јер у Србији у просеку траје 12,5 година. Социолози кажу да је то кратко време и да треба порадити на спасу породице. Пројекције демографа говоре да ће се број особа са 65 и више година повећати за трећину у 2025. години, а њихов удео у укупном становништву кретаће се између 22 и 27 одсто. [\[14\]](#)

Мислим да је из приложеног лако закључити да Србија ни по чему није посебна, а поготово не гора у односу на друге европске земље по питању хомосексуализма, сем по томе што јој народ изумире, и што ускоро неће бити смисла залагати се за заштиту геј

права, пошто и једних и других, и хетеросексуалаца и хомосексуалаца у Србији неће бити.

[1] <http://www.stetoskop.info/Beograd-svetski-centar-za-promenu-pola-2541-s10-news.htm>

[2] <http://alexeyev.livejournal.com/>

[3] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2010&mm=05&dd=22&nav_category=167&nav_id=433142

[4] http://www.glbjews.org/article.php3?id_article=168

[5] <http://www.angus-reid.com/polls/view/14203>

[6] <http://www.sejm.gov.pl/prawo/konst/angielski/kon1.htm>

[7] <http://www.nts.uni.wroc.pl/teksty/leszkowicz.html>

[8] http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb66/eb66_highlights_en.pdf

[9] <http://www.lifesitenews.com/ldn/2006/dec/06122207.html>

[10] http://www.ilga-europe.org/home/guide/country_by_country/latvia

[11] <http://www.dverisrpske.com/tekst/1872444>

[12] http://www.amnesty.org.uk/news_details.asp?NewsID=13258

[13] http://www.angus-reid.com/polls/view/eight_eu_countries_back_same_sex_marriage

[14] <http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.69.html:301388-Porodica-zvoni-na-uzbunu>